

gen drages Omsorg for en saa god Jordfordeling som muligt mellem de Ejendomme, der ikke indgaar i Anlægget. Den gældende Jordfordelingslovgivning, Bekendtgørelse Nr. 327 af 11. Juli 1944 af Lov Nr. 8 af 9. Januar 1940, jfr. Lov Nr. 293 af 30. Juni 1941, om Foranstaltninger til Fremme af en hensigtsmæssig Jordfordeling mellem Landejendomme, vil ikke her kunne bringes i Anvendelse, da den gaar ud fra en frivillig Ordning mellem Grundejerne og ellers højst kan omfatte 10 pCt. af hver enkelt Ejendoms Areal og Jordværdi. Endvidere kan det være paakrævet at foretage forskellige byplanmæssige Foranstaltninger, navnlig hvor Værnemagtens Indgreb har ramt bebyggede Omraader af en vis Udstrækning, saasom Hanstholm, Skrydstrup, Vandel m. fl.

Endvidere vil det være nødvendigt at foretage saadanne Reguleringer ogsaa paa Omraader, hvor Staten ikke i Medfør af § 4 bevarer nogen Del af de nu bestaaende Anlæg. De Ejendomme, der ligger i saadanne Omraader, vil ofte i deres nuværende — stærkt forandrede — Skikkelse være uegnede til privat Brug. Undlades Foranstaltninger af den omhandlede Art, vil det bl. a. kunne paavirke Muligheden for rimelige Dispositioner over saadanne Ejendomme, der ikke ønskes tilbagekøbt af den tidligere Ejer, men maa afhændes ved almindeligt Salg. Der kan herved opstaa et samfundsøkonomisk Spild, som ikke vilde staa i rimeligt Forhold til den Fordel, den tidligere Ejer kunde opnaa ved at generhverve Ejendommen med de oprindelige Grænser.

Det maa anses for nødvendigt, at Afviklingskommissionen — eller Afviklingskommissionerne, saafremt den i § 5, Stk. 2, foreslaaede Adgang til at nedsætte flere Kommissioner benyttes, — sammensættes saaledes, at den faar den til Opgavernes Løsning nødvendige Autoritet. Det foreslaas derfor, at Formanden udnævnes af Kongen og skal opfylde Betingelserne for at beskikkes til Landsdommer. Af Kommissionens øvrige Medlemmer foreslaas 2 udpeget af Indenrigsministeren efter Forhandling med Landbrugsministeren og Finansministeren, saaledes at det ene Medlem skal have særlig Indsigt i Landbrugsforhold og det andet i Bygningsforhold. Endelig foreslaas 2 Medlemmer valgt af vedkommende Amtsraad, hvorved bl. a. Lokalkendskabet vil blive repræsenteret i fornødent Omfang.

Denne Kommission, der forudsættes selv at antage den fornødne Medhjælp af Landinspektører og Kontorpersonale, foretager bl. a. nødvendig Regulering af Ejen-

dommenes Grænser, saaledes at der i videst muligt Omfang tilvejebringes driftsegnede, selvstændige Ejendomme.

Opstaaer der som Følge af Reguleringerne Tvivl om, hvem der i det enkelte Tilfælde maatte være nærmest berettiget til at gøre Tilbagekøbsretten gældende, foreslaas Afgørelsen henlagt til Kommissionen.

Af Hensyn til en hurtig Afvikling foreslaas det, at Kommissionens Afgørelser skal være endelige.

Ved Kommissionens Virksomhed vil der kunne opstaa Ejendomme, til hvilke der ikke er Adgangsvej. I det Omfang, saadan Adgangsvej kan udlægges over en anden Skødeklausejendom, opstaaer der intet særligt Problem, da Kommissionen ifølge sin almindelige Bemyndigelse kan udlægge Vejen, men det vil ogsaa kunne forekomme, at Adgangsvej kun kan tilvejebringes over en Ejendom, der ikke er en Skødeklausejendom.

I saadanne Tilfælde kan Adgangsvej udlægges ved Ekspropriation i Henhold til Bestemmelsen i § 2, Stk. 2, i Lov Nr. 143 af 13. April 1938 om private Vejrettigheder, hvorefter Ekspropriationen foretages af en Landvæsenskommission, hvis Afgørelse med Hensyn til baade selve Ekspropriationen og Erstatningen kan indankes for en Overlandvæsenskommission.

For imidlertid at undgaa denne omstændelige Fremgangsmaade, foreslaas Ekspropriationsbeføjelsen henlagt til Kommissionen, ligesom Erstatningsfastsættelsen foreslaas henlagt til denne som 1. Instans med Mulighed for Anke til Vurderingsnævnet (Lovforslagets § 5, Stk. 6); denne Ordning frembyder formentlig lige saa gode Garantier for en rigtig Afgørelse som den i Loven af 13. April 1938 hjemlede Fremgangsmaade.

Til § 7.

Som Regel vil der ikke ved Tilbagekøbsrettens Bortfald paaføres den tidligere Ejer noget økonomisk Tab, der efter Ekspropriationslovgivningens Regler begrundes Erstatning. Den tidligere Ejer har i sin Tid faaet fuld Erstatning for den afstaaede Ejendom og maatte for at faa den tilbage betale dens fulde Handelsværdi.

Da det dog maa erkendes, at Ophævelse af Tilbagekøbsretten maa sidestilles med en Ekspropriation af denne Ret, og da man ikke mener paa Forhaand at kunne se bort fra, at Ophævelsen i enkelte Tilfælde kan medføre økonomisk Tab for den tidligere Ejer, foreslaas det i Loven at optage en Bestemmelse, der giver Mulighed for at yde Erstatning i saadanne Tilfælde.